

Odwwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych od T-259/02 do T-264/02 i T-271/02 Raiffeisen Zentralbank Österreich AG i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 2 marca 2007 r. przez Erste Bank der österreichischen Sparkassen AG dotyczące sprawy T-264/02

(Sprawa C-125/07 P)

(2007/C 117/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Erste Bank der österreichischen Sparkassen AG (przedstawiciel: F. Montag, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- częściowe uchylene wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych od T-259/02 do T-264/02 i T-271/02 (¹), w zakresie w jakim Sąd oddalił skargę wniesioną w sprawie T-264/02 na decyzję Komisji C (2002) 2091 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2002 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 WE i stwierdzenie nieważności wspomnianej decyzji Komisji, w zakresie w jakim nakłada ona grzywnę na wnoszącego odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego, odpowiednie obniżenie grzywny nałożonej na wnoszącego odwołanie w art. 3 decyzji Komisji C (2002) 2091 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2002 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, uchylene wyroku Sądu Pierwszej Instancji, o którym mowa w pkt 1, i przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania;
- w każdym razie obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zdaniem wnoszącego odwołanie zaskarżony wyrok naruszył zakres prawa do przedstawienia stanowiska. Wnoszący odwołanie nie został bowiem należycie wysłuchany w odniesieniu do planowanego przypisania przez Komisję udziałów rynkowych w austriackim sektorze kas oszczędnościowych. Sąd błędnie przyjął w wyroku, że nawiązanie przez pozwaną w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów do wnoszącego odwołanie jako spółki wiodącej sektora kas oszczędnościowych, było wystarczające, aby zapewnić wnoszącemu odwołanie prawo do przedstawienia stanowiska. Pozwana powinna też wskazać wnoszącemu odwołanie, jakie wnioski zamierzała wyciągnąć z tej okoliczności.
2. Co się tyczy istoty sprawy, wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd nie uwzględnił faktu, iż decyzja Komisji:

a) naruszyła art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/1962, ponieważ zachowanie GiroCredit w okresie poprzedzającym przejście GiroCredit przez wnoszącego odwołanie zostało przypisane wnoszącemu odwołanie. Zamiast tego zachowanie GiroCredit w tym okresie powinno być przypisane grupie Bank Austria, ponieważ i) grupa Bank Austria kontrolowała GiroCredit i wpływała na udział GiroCredit w klubie Lombard, ii) uczestniczyła ona w porozumieniach klubu Lombard za pośrednictwem innej spółki należącej do grupy i iii) istniała prawnie w momencie wydania decyzji;

b) naruszyła art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/1962, ponieważ przypisała wnoszącemu odwołanie udziały w rynku kas oszczędnościowych, które były niezależne pod względem prawnym i ekonomicznym w okresie naruszenia (1995 — czerwiec 1998). Nie istnieje podstawa prawna pozwalająca na przypisanie wnoszącemu odwołanie sektora kas oszczędnościowych. Ponadto nie zostały spełnione przesłanki podstaw prawnych wskazanych przez Sąd i pozwaną;

c) naruszyła art. 81 ust. 1 WE, ponieważ przypisanie wnoszącemu odwołanie udziałów rynkowych sektora kas oszczędnościowych oznaczało w rezultacie przypisanie mu zachowania kas oszczędnościowych niezależnych pod względem prawnym i ekonomicznym, mimo że nie zostały spełnione surowe przesłanki określone przez Trybunał Sprawiedliwości pozwalające na przypisanie cudzego zachowania;

d) naruszyła art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/1962 w związku z tym, że grzywna nie powinna być nałożona ze względu na niezgodne z prawem przypisanie wnoszącemu odwołanie zachowania GiroCredit i sektora kas oszczędnościowych lub, w każdym razie, wysokość grzywny została określona na zbyt wysokim poziomie;

e) naruszyła art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/1962 — nawet jeśli przypisanie sektora kas oszczędnościowych wnoszącemu odwołanie było poprawne, quod non — ponieważ, w każdym razie, przypisanie wnoszącemu odwołanie całego sektora kas oszczędnościowych było niezgodne z prawem, dlatego że nałożono oddzielną grzywnę na Bank Austria i na Erste österreichische Sparkasse — Bank AG, w związku z czym ich udziały w rynku nie powinny być brane pod uwagę jeszcze raz również przy określaniu wysokości grzywny dla wnoszącego odwołanie, a więc uwzględniane dwukrotnie;

f) naruszyła art. 81 ust. 1 WE, ponieważ porozumienia klubu Lombard nie miały „odczuwalnego” wpływu na handel między państwami członkowskimi, w związku z czym art. 81 ust. 1 WE nie powinien być stosowany w niniejszej sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 331, str. 29.